

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyně Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Zentiva, k.s.**, se sídlem U kabelovny 130, Praha 10, Dolní Měcholupy, zastoupeného JUDr. Janou Marečkovou, advokátkou se sídlem Křenova 7/438, Praha 6 – Petřiny, proti **žalovanému: Státní ústav pro kontrolu léčiv**, se sídlem Šrobárova 48, Praha 10, zastoupenému JUDr. Jaromírem Kovaříkem, advokátem se sídlem Chlumova 10, Praha - Žižkov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2007, č. j. 7718/06, ve věci regulace reklamy, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Ca 207/2007 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Stěžovatel **je povinen** zaplatit účastníku řízení **Zentiva, k.s.**, se sídlem U kabelovny 130, Praha 10, Dolní Měcholupy, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2856 Kč, k rukám jeho zástupkyně JUDr. Jany Marečkové, advokátky se sídlem Křenova 7/438, Praha 6 – Petřiny, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“ či „správní orgán“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil jeho rozhodnutí ze dne 28. 5. 2007, č. j. 7718/06, jímž byla žalobci (dále též „účastník řízení“): 1) za porušení ust. § 5a odst. 2 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 486/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), uložena v souladu s ust. § 8a odst. 6 písm. b) téhož zákona pokuta ve výši 150 000 Kč, neboť webové stránky www.linda-linie.cz určené pro širokou veřejnost, které provozuje žalobce, obsahovaly reklamu na léčivý přípravek Lindaxa, jehož výdej se váže pouze na lékařský předpis; 2) v souladu s ust. § 7c odst. 1 téhož zákona jako zadavateli reklamy nařízeno ukončení předmětné reklamy, a to do 30 dnů od právní moci rozhodnutí; a 3) uložena podle ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinnost hradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Jako právní důvody kasační stížnosti uvedl stěžovatel důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel podkládá napadený rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť městský soud uvedl, že reklama, která je předmětem řízení, nemá oporu ve spise, přičemž výrok rozhodnutí stěžovatele ze dne 28. 5. 2007, sp. zn. 7718/06, který se o dané reklamě taktéž zmiňuje, byl městským soudem posouzen jako přezkoumatelný. Podle stěžovatele byl-li výrok rozhodnutí jako jeho nejdůležitější součást posouzen soudem jako přezkoumatelný (viz str. 4 napadeného rozsudku) a přitom i výrok jako takový obsahuje zmínku o dané reklamě, dochází tím k rozpornosti rozsudku, který se tím stává nepřezkoumatelným. Vadu řízení spatřuje stěžovatel dále v tom, že na str. 4 a 5 napadeného rozsudku městský soud uvádí jako hlavní důvod toho, proč rozhodnutí stěžovatele ruší, že napadené rozhodnutí neobsahuje ani popis inkriminované webové stránky, ani není přiložena v příloze, a městský soud si nemohl posoudit, co na ní vlastně je. Městský soud rovněž uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Podle stěžovatele však městský soud nikterak nepřihlédl k nosiči dat - CD, které bylo jako nedílná součást předáno městskému soudu společně s originálem správního spisu, přitom na tomto nosiči dat je proveden záznam inkriminovaných webových stránek, tj. je na něm zachycena jak cesta, jak se dostat prokliky k zakázané reklamě na léčivý přípravek Lindaxa, který lze vydat pouze na lékařský předpis, tak také samotná reklama, ke které se lze dostat po sérii nijak nezabezpečených internetových prokliků z webové stránky www.linda-linie.cz určené pro širokou veřejnost. Stěžovatel poukazuje rovněž na skutečnost, že městský soud sám v rozsudku na str. 4 potvrdil, že stěžovatel posoudil věc po hmotněprávní stránce správně a dále konstatoval, že je-li zakázána reklama zaměřená na širokou veřejnost u léčivých přípravků, pak musí být koncipována tak, aby se k ní široká veřejnost nedostala, tj. přístup k ní musí být zablokovan jinak než pouhým upozorněním. Stěžovatel se domnívá, že v rozsudku městského soudu je zřejmý vnitřní rozpor, když na jedné straně městský soud uvádí, že výrok rozhodnutí obsahuje výstižný popis skutku a na druhé straně naopak uvádí, že mu skutkový stav věci není zřejmý, když výslovně uvádí, že nemohl posoudit, co na inkriminované webové stránce je.

Stěžovatel dále napadá rozsudek městského soudu z důvodu vady řízení a nepřezkoumatelnosti, neboť městský soud v rozsudku zmiňuje skutky, ohledně kterých nebylo stěžovatelem správní řízení o správním deliktu vůbec zahajováno a které v rámci správního řízení o správním deliktu nebyly stěžovatelem vůbec posuzovány a nebylo k nim ani nijak přihlíženo při stanovování výše pokuty. Městský soud na str. 3 napadeného rozsudku uvádí, že z předloženého správního spisu nezjistil,

že by v založených kopiích webových stránek žalobce označených reklama byl výslovně zmiňován inkriminovaný léčivý přípravek Lindaxa. Tento léčivý přípravek je jmenovitě zmiňovaný v diskusním fóru webových stránek www.linda-linie.cz současně s dalším léčivým přípravkem Meridia od výrobce Abort GmbH and Co. K tomuto konstatování městského soudu stěžovatel uvádí, že se zde městský soud zabýval částí správního spisu, která ovšem nijak nesouvisela se žalobou napadeným rozhodnutím a tudíž ani se správním řízením o správním deliktu, které předcházelo vydání rozhodnutí o uložení pokuty. Jak již stěžovatel uvedl ve svém vyjádření k žalobě ze dne 21. 8. 2007, předaný spisový materiál obsahoval správní spis a dále podklady pro zahájení správního řízení shromážděné oddělením pro publicitu, informace a dozor nad reklamou stěžovatele, které po prošetření podnětu a shromáždění podkladů tyto předalo právnímu oddělení stěžovatele pro zahájení správního řízení. Po právním posouzení bylo následně se žalobcem zahájeno správní řízení ohledně porušení ust. § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy. Již tímto vyjádřením stěžovatel konstatoval, že věc sice byla původně šetřena i z důvodů dalších možných porušení zákona o regulaci reklamy, ovšem správní řízení o správním deliktu bylo nakonec stěžovatelem zahájeno a vedeno pouze pro možné porušení ust. § 5a odst. 2 písm. a) zákona regulace reklamy. Městský soud nicméně toto nevzal při svém řízení zjevně v potaz a namísto toho, aby se zabýval pouze skutkem za porušení ust. § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy, zabýval se též jinými skutky účastníka řízení, ohledně kterých nebylo s účastníkem řízení správní řízení vůbec zahajováno. Podle názoru stěžovatele nebyl městský soud plně obeznámen s obsahem správního spisu. Bylo-li městskému soudu cokoliv ze správního spisu nejasné, mohl učinit upřesňující dotaz směrem ke stěžovateli, což se však nestalo. Stěžovatel je přesvědčen, že popsáním jednáním městského soudu došlo i k nesprávnému posouzení právní otázky. Tím, že městský soud vycházel ze spisového materiálu a nehodnotil ten skutek, který měl být předmětem jeho posuzování, nesprávně posoudil právní otázku, zda v projednávané věci jde o reklamu na humánní léčivý přípravek. Vůbec přitom nevzal v úvahu tu skutečnost, že právní vymezení reklamy na humánní léčivé přípravky v zákoně o regulaci reklamy je oproti jiným komoditám v zájmu ochrany veřejného zdraví podstatně širší. Skutek, jak byl ve spise dokumentován listinnými důkazy a předloženým CD, s ohledem na znění ust. § 5 odst. 1 zákona o regulaci reklamy, naplněním reklamy nesporně je. S ohledem na výše uvedené navrhl stěžovatel zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ze dne 1. 4. 2009 uvedl, že žádný z důvodů uváděných stěžovatelem buď vůbec není dán, nebo nemá vliv na zákonnost rozsudku. Podle něj nelze dovozovat, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný jen proto, že přestože městský soud nejprve shledal námitku nesrozumitelnosti výroku napadeného rozhodnutí stěžovatele jako nedůvodnou, když z výroku jasně vyplývá, o jakém skutku stěžovatel rozhodl, aby následně dovodil, že odůvodnění napadeného rozhodnutí stěžovatele není dostatečným podkladem výroku. Žalobce totiž svou žalobou napadl rozhodnutí stěžovatele jednak pro neurčitost výroku ohledně skutku, kterým byl porušen zákon, a také pro nedostatek důvodů takového výroku. Dále je přesvědčen, že s ohledem na ust. § 68 odst. 3 správního řádu nelze připustit, aby v situaci, kdy mu byla uložena sankce za reklamu na léčivý přípravek, jenž je při výdeji vázán výhradně na lékařský předpis, a zároveň výrokem nařízeno, aby byla „reklama“ ukončena, aby takové rozhodnutí neuvádělo, v čem konkrétně byla reklama na stěžovatelem posuzovaných

stránkách spatřována a jak a čím byly jednotlivé aspekty reklamy uvedené v ust. § 1 a § 5 zákona o regulaci reklamy, jak se správně cituje v odůvodnění rozsudku, stěžovatelem shledány jako naplněné. Protože rozhodnutí správního orgánu neobsahovalo vůbec žádné určení toho, v čem stěžovatel spatřoval reklamu na léčivý přípravek, nezbylo městskému soudu než takové rozhodnutí zrušit. Při posuzování napadeného rozhodnutí správního orgánu nelze podle účastníka řízení odhlédnout ani od skutečnosti, že uvedené rozhodnutí nemohlo být podrobeno přezkumu v odvolacím správním řízení, neboť to zákon o regulaci reklamy v daném okamžiku neumožňoval. Účastník tak napadl správní žalobou prvoinstanční správní rozhodnutí. Jedná se tedy sice o přezkum správních rozhodnutí soudní cestou, jde však o výjimečný režim, neboť je soudem přezkoumáváno rozhodnutí dosud nepravomocné. Tím spíše je nutné trvat na tom, aby všechny vady napadeného rozhodnutí byly důsledně odstraněny. Účastník řízení považuje dále za nezbytné zdůraznit, že odůvodnění rozsudku uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu není vůbec popsáno, v čem je reklama spatřována. Jestliže tedy městský soud nezjistil, že součástí správního spisu je také datový nosič, který má zachycovat webové stránky, je takové pochybení, pokud existuje, bez vlivu na zákonnost rozsudku. Základním pochybením stěžovatele, pro které bylo jeho rozhodnutí zrušeno, je především absence subsumpce skutku a jeho jednotlivých rysů pod zákonem uvedené znaky reklamy a následně také pod zákonem uvedené znaky správního deliktu. Z tohoto pohledu je samotné zachycení webových stránek pouze jednou z nutných podmínek k tomu, aby správní delikt mohl být shledán, nejde však o podmínku jedinou. Součástí správního spisu není žádný důkaz, ani jiná skutečnost, ze které by vyplývalo, v čem přesně podle stěžovatele spočívá skutek, který má být správním deliktem a jak tímto skutkem byly naplněny zákonné aspekty. Lze tak konstatovat, že stěžovatel nezjistil správně skutkový stav, když zjištěným skutkovým stavem „nepokryl“ všechny aspekty zákonné definice reklamy na humánní léčivé přípravky, ani všechny aspekty jím tvrzeného deliktu. Podle účastníka řízení není naplněn ani důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Městský soud v rozsudku neuvedl, že se v předmětné věci nejedná o reklamu na léčivý přípravek, jak dovozuje stěžovatel, městský soud v rozsudku pouze uvedl, že napadené rozhodnutí stěžovatele není v této části – určení co je reklamou a v čem spočívá - přezkoumatelné a do budoucna rozhodně nevyloučil ani to, že stěžovatel v novém řízení řádně takový závěr odůvodní. Účastník řízení dále zdůraznil, že tvrzená jiná vada řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dána a pokud by taková vada dána byla, nemá vliv na zákonnost rozsudku jako takového. V této otázce je podle něj nutné přihlídnout k tomu, že rozhodnutí stěžovatele bylo zrušeno městským soudem také pro nepřezkoumatelnost a pro tuto nepřezkoumatelnost by muselo být městským soudem zrušeno také poté, co by rozsudek byl ke kasační stížnosti stěžovatele Nejvyšším správním soudem zrušen. Vada řízení a nepřezkoumatelnost má dále spočívat v tom, že městský soud údajně v rozsudku zmiňuje skutky, ohledně kterých nebylo řízení o správním deliktu vůbec zahájeno. V těchto intencích účastník řízení uvádí, že městský soud v této části odůvodnění pouze interpretuje správní spis a těmito skutky se nijak dále nezabývá, ani u nich nedovozuje nezákonnost rozhodnutí stěžovatele a tyto skutky nevedly městský soud k rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na výše uvedené proto považuje podanou kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené

rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy se reklamou rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.

Podle ust. § 5a odst. 2 písm. a) citovaného zákona nesmí být předmětem reklamy zaměřené na širokou veřejnost humánní léčivé přípravky, jejichž výdej je vázán pouze na lékařský předpis.

Podle ust. § 8a odst. 2 písm. b) citovaného zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako zadavatel zadá reklamu, která je podle § 2 odst. 1 písm. a), § 3 odst. 1 nebo § 6a odst. 3 zakázána.

Podle ust. § 8a odst. 6 písm. b) citovaného zákona se za správní delikt podle odstavce 2 uloží pokuta do 2 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 2 písm. b), e), f), g) nebo h).

Jak vyplývá z podané kasační stížnosti, převážná část stížních námitek směřuje do otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu a jeho srozumitelnosti. Zdejší soud se proto nejprve zaměřil na toto vytýkané pochybení, neboť v obecné rovině by zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pojmově vylučovala věcný přezkum takového rozhodnutí a jen stěží by bylo možno uvažovat o jeho přezkumu Nejvyšším správním soudem jako soudem kasačním (k tomu srovnej usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2008, č. j. 9 Azs 199/2007 - 38, www.nssoud.cz). Ostatně o tom, že nepřezkoumatelnost, a to ať už pro nedostatek důvodů rozhodnutí, či pro nesrozumitelnost, je vadou natolik závažnou, svědčí i ust. § 109 odst. 3 s. ř. s., které zdejšímu soudu ukládá povinnost se jí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti.

Platný soudní řád správní však nestanoví, co se rozumí nepřezkoumatelným rozhodnutím krajského soudu pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a proto je třeba vycházet především z toho, co vytvořila dosavadní judikatura správních soudů.

„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“ (Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaného pod č. 244/2004 Sb. NSS).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003,

č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaného pod č. 133/2004 Sb. NSS, „*lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaného pod č. 689/2005 Sb. NSS, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá.*“

V této souvislosti je vhodné rovněž odkázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu k otázce přezkoumatelnosti a přesvědčivosti rozhodnutí obecných soudů, podle které „*z hlediska stanoveného postupu (čl. 36 odst. 1 Listiny) je požadavek řádného a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí*“ (viz náleží Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, publikovaný jako N 17/17 SbNU 121; či náleží téhož soudu ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, publikovaný jako N 127/23 SbNU 227). Předmětný soud rovněž opakovaně judikoval, že absence řádného odůvodnění v napadeném rozhodnutí může vést k jeho zrušení Ústavním soudem, neboť nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (srov. například náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publikovaný jako N 85/8 SbNU 287; či náleží téhož soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147). To platí zejména tehdy, když se nedostatky odůvodnění týkají možného porušení základního práva nebo ústavního principu (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2004, sp. zn. II. ÚS 686/02, publikovaný jako N 155/35 SbNU 147).

S ohledem na výše předestřenou judikaturu, která se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nesrozumitelnost, je zřejmé, že kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu nesrozumitelností netrpí, neboť lze jednoznačně rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, jak bylo rozhodnuto a o jaké věci, kdo jsou účastníci řízení, kdo byl rozhodnutím zavázán, apod.

Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost nezpůsobuje ani to, že městský soud shledal výrok rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelným a následně zrušil rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 78 s. ř. s. ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí,

nemá oporu ve správním spise. Zatímco totiž popis skutku obsažený ve výroku rozhodnutí správního orgánu považoval městský soud za dostatečný, a tím předmětný výrok za přezkoumatelný, nenalezl podrobný a vyčerpávající popis skutku, tj. předmětné reklamy na humánní léčivý přípravek Lindaxa, jehož výdej je vázán pouze na lékařský předpis, v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty za porušení ust. § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy totiž musí být s ohledem na ust. § 68 odst. 2 a 3 správního řádu zcela nepochybně zřejmé, jakým konkrétním jednáním účastníka správního řízení došlo k porušení citovaného ustanovení zákona (k tomu srovnej např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95 - 17, publikovaný pod č. 626/2000 SoJ, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 5 A 73/2002 - 34, publikovaný pod č. 296/2004 Sb. NSS). Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil pouze na tvrzení, že prostřednictvím nezabezpečených webových prokliků se dá dostat na webovou stránku, která obsahuje předmětnou reklamu, avšak tuto již blíže ve smyslu zákona o regulaci reklamy necharakterizoval, nelze podle Nejvyššího správního soudu hovořit o splnění výše uvedeného požadavku. Jak vyplývá z napadeného rozsudku, i přes tuto vadu považoval městský soud za žádoucí naznačit, že naproti tomu v otázce právního posouzení, zejména pokud jde o přístupnost webových stránek, se úvahy správního orgánu ubíraly správným směrem.

Pokud jde o citace původního znění webových stránek dle kopie ze dne 22. 6. 2006, jež městský soud zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i odkaz na diskusní fórum webových stránek www.linda-linie.cz, kde je léčivý přípravek Lindaxa zmiňován současně s dalším léčivým přípravkem Meridia od výrobce Abort GmbH and Co, je z rozhodnutí městského soudu podle Nejvyššího správního soudu patrné, že předmětný soud zahrnul odkazy na tyto části správního spisu do odůvodnění svého rozhodnutí s úmyslem dokumentovat jimi chybějící popis skutku, tj. konkrétní popis toho, v čem ve smyslu ust. § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy spočívala reklama na humánní léčivý přípravek Lindaxa, a nikoliv s úmyslem zabývat se jinými skutky účastníka řízení, ohledně kterých s ním správní řízení nebylo vůbec zahajováno. Městský soud se tak v kasační stížnosti napadeném rozsudku zabýval toliko skutkem, pro který bylo správním orgánem zahájeno řízení ve věci vedené pod č. j. 7718/06 a žalobou napadeným rozhodnutím správního orgánu uložena účastníku řízení pokuta za porušení ust. § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy. Z tohoto důvodu nelze hovořit o vadě řízení či nepřezkoumatelnosti, příp. nesprávném posouzení právní otázky, jak to v kasační stížnosti činí stěžovatel.

Nejvyšší správní soud považuje v této souvislosti za nezbytné podotknout, a to nad rámec výše uvedeného, že městský soud mohl své úvahy poněkud více rozvést, jakož i přiléhavěji strukturovat své rozhodnutí, aby z něj bylo bez jakékoliv pochybnosti patrné, proč dospěl k závěru, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise.

Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že městský soud nijak nepřihlédl k nosiči dat – CD, které je součástí správního spisu, na němž se nachází popis inkriminované webové stránky obsahující reklamu na humánní léčivý přípravek Lindaxa,

Nejvyšší správní soud této námitce přisvědčil, neboť předmětné CD je ve správním spise založeno a tvrzení městského soudu, že „napadené rozhodnutí neobsahuje ani popis inkriminované webové stránky, ani není přiložena v příloze, a soud si nemohl posoudit, co na ní vlastně je“, proto není pravdivé. Toto pochybení městského soudu však podle názoru Nejvyššího správního soudu nemá vliv na shora předestřený závěr, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu zcela postrádá s ohledem na ust. § 68 odst. 2 a 3 správního řádu popis toho, jakým konkrétním jednáním účastníka správního řízení došlo k porušení ust. § 5a odst. 2 písm. a) zákona o regulaci reklamy, tj. konkrétní popis toho, v čem ve smyslu ust. § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy spočívala reklama na humánní léčivý přípravek Lindaxa.

I přes tuto částečnou důvodnost kasační stížnosti je proto podle názoru Nejvyššího správního soudu třeba respektovat ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106, www.nssoud.cz, a zohlednit v nich obsažený právní závěr, že skutečnost, že v řízení o kasační stížnosti obstál jen některý z důvodů, pro které krajský soud zrušil správní rozhodnutí, nemusí vést nutně ke zrušení rozsudku krajského soudu. V řízení o kasační stížnosti je totiž předmětem posouzení především zákonnost výroku rozhodnutí krajského soudu. Za situace, kdy je rozhodnutí krajského soudu přezkoumatelné, o čemž nemá v daném případě zdejší soud pochybnost, lze nesprávné dílčí závěry krajského soudu korigovat právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu, bez toho, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno. Takto bylo postupováno i v daném případě, neboť není na místě rušit napadený rozsudek městského soudu, jehož výrok obstál při přezkumu zákonnosti, byť se opírá o dílčí nesprávné závěry, jejichž korekce byla provedena výše.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, ale je naopak povinen zaplatit úspěšnému účastníkovi řízení náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Zástupkyně účastníka navrhla Nejvyššímu správnímu soudu, aby úspěšnému účastníkovi řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Vlastní náklady řízení o kasační stížnosti však již nevyčísliła. Nejvyšší správní soud proto přiznal úspěšnému účastníkovi řízení náklady řízení v celkové výši 2856 Kč. Tato celková částka je tvořena částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby – písemné podání soudu týkající se věci samé, a 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7 bod 5., § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 2400 Kč. Protože zástupkyně účastníka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), byla k přiznané odměně připočtena i příslušná částka odpovídající dani (912 Kč), kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Účastníku řízení se tedy přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč, kterou je mu k rukám jeho zástupkyně povinen zaplatit stěžovatel, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. listopadu 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu